

De meeste toeristen komen voor de barok naar Modica Alta, wij voor de chocola. Kerkje van de evangelist Johannes (Chiesa di San Giovanni Evangelista).

FOTO: FRANK VAN DAM

Even wat chocolade kopen in Modica

Wie aan steden op Sicilië denkt, denkt aan Palermo of Catania. Rauwe metropolen waar de verkeerschaos een belevenis is en de armoede nooit ver weg.

Maar stedelijk Sicilië heeft twee gezichten. En het tweede gezicht is er een van onverwachte schoonheid en rijkdom. Oude rijkdom, dat dan weer wel. Zoals te bewonderen valt in kleinere steden als Ragusa en Modica, in het zuidoosten van het eiland.

In 1693 werden de steden op dat deel van Sicilië verwoest door een aardbeving. De wederopbouw werd voortvarend aangepakt, gedreven door de enorme rijkdom in de streek in die tijd. Het was de periode van de barok en dat is te zien. Alle belangrijke gebouwen, zoals vele kathedralen en kerken, zijn overdadig versierd met tierelantijnen. Veel beelden vooral. Van heiligen, mythische figuren en paarden. Veel paarden.

Maar, laat ik eerlijk zijn, daarvoor gingen we niet naar Modica. We kwamen voor de chocola, het belangrijkste product van de stad. Nou ja, we. Mijn vriendin wilde chocola

en ik was toevallig de chauffeur van dienst. De auto parkeerden we in het hooggelegen en oudste deel, Modica Alta. De chocolade zouden we in het lage deel kopen. De twee stadsdelen worden door smalle straatjes en ontelbare trappen met elkaar verbonden. Dat leverde een mooie stadswandeling op, langs enkele prachtige kerken.

De Dolceria Bonajuto, waar al sinds 1880 chocolade wordt gemaakt, zonder boter, vetten of andere bindmiddelen, is de oudste en beroemdste chocoladewinkel van Modica. Dat was het doel. We hadden een plattegrond en een adres. Daar kon weinig aan fout gaan. Dacht ik.

**Een plattegrond,
een adres – dat kan
niet fout gaan**

Maar op de Corso Umberto is nummer 159 onvindbaar. We lopen twee keer heen en weer, maar geen nummer 159 te bekennen. We stappen een barretje binnen om het te vragen en worden teruggestuurd. In een winkel verderop worden we weer de andere kant opgestuurd. Geruststellende conclusie: het winkeltje bestaat in elk geval. Maar waar?

Dan zie ik een onbeduidend steegje. En aan het begin daarvan hangt een bord met een pijl die ons naar de winkel aan het einde van de steeg verwijst. Waarom hadden we dat niet eerder gezien?

Ik hou niet van chocolade, maar ga toch mee het mooie winkeltje in. Achterin is de chocolademakerij. Ik maak een paar foto's van het overwelldigende assortiment, laat het proeven aan mijn vriendin en kinderen over, en weet dan niets anders meer te doen dan weer naar buiten lopen. Daar wacht ik in de zon. Klaar voor de zware wandeling terug naar boven. •

www.stadinzicht.blogspot.com